

Fred för dem som är nära

Kristus "har kommit med budskap om fred för er som var långt borta och fred för dem som var nära." (Ef 2:14-18) Det är detta citat ur ett av Paulus brev som utgör temat för detta nummer av *Brev från Taizé*. På den första och på den sista sidan delar unga vuxna från olika världsdelar med sig av sin upplevelse av solidaritet i vardagslivet i sina hemtrakter. På de inre sidorna finns det en artikel om tanken "tänk globalt men handla lokalt" samt två bibelkommentarer som har med relationer inom familjen att göra, det naturligaste sammanhanget där solidaritet i vardagen kan förverkligas.

I våra försök att skapa nya former av solidaritet och att öppna vägar för förtroende kommer vi att stöta på prövningar. Dessa prövningar kan ibland ge oss intrycket att det vi söker är ouppnåeligt. Vad gör vi då? Vårt svar inför våra personliga prövningar eller inför prövningar som andra utstår, är det inte att försöka älska mer och mer? (Broder Alois, *Brev 2012 – Mot en Ny Solidaritet*)

Calin (Rumänien)

Vi glömmar ofta hur viktigt det är med solidaritet i vårt liv, och det verkar som om vi inte märker hur mycket vårt liv kan berikas genom solidaritet. Solidaritet innebär inte nödvändigtvis att du måste resa över hela jorden för att hjälpa människor i Tredje Världen. Solidaritet börjar med ett enkelt "hej". Solidaritet är en del av vår existens sedan våra första ögonblick i livet. Om vi vill skapa en värld i vilken solidaritet är något normalt, så bör vi börja med små saker, med vår egen familj, våra grannar, med invandraren på bussen eller ett tillfälle att hålla upp dörren åt en gammal människa som är på väg att lämna ett hus. Jag tror att det är mycket lätt att leva solidariskt; det enda som behövs är kärlek, och det är något som alla har fått av Gud. Jag anser också att vägen till sann lycka börjar med solidaritet.

Hannah (Storbrittanien)

Om man vill vara vänlig så händer det lätt att man hamnar i klichéernas fälla och bara säger de vanliga orden. Ett sätt att bli mer autentisk kan vara att dela fred med människor som vi kommer nära. Vi kan inte vara allas bästa vän. Om vi skulle försöka vara det så skulle vi nog förlora djupet i våra vänskapliga relationer. Samtidigt är det viktigt att vi håller oss vakna och är uppmärksamma på dem som är lite utanför och på dem som är nyinflyttade och som kommit till ett ställe där de inte har några relationer (på ett universitet, i en församling osv.). Vi bör försöka se dem och ordna så att de känner sig välkomna.

Judith (Holland)

För mig börjar solidaritet med att möta personer på ett uppriktigt sätt. Vi bör försöka se andras mänsklighet och samtidigt vår egen mänsklighet. Vi bör låta andra människors behov påverka oss. När jag kom hem efter en vistelse i Taizé så insåg jag hur lätt det är att undvika tillfällena då man möter andra och blir medveten om deras behov. Jag sätter till exempel alltid på mig min MP3-spelare när jag går ut. När jag såg mig omkring i en buss eller på ett tåg så märkte jag att var och en bara lyssnade på sin egen musik. Så jag bestämde mig för att ta av mig hörlurarna och vara mer uppmärksam på folk omkring mig. Detta har lett till bra samtal med personer som jag inte kände förut, och det var ett litet sätt att vara solidarisk.

Katarzyna (Polen)

Varje dag tackar jag Gud för att jag föddes av en underbar mamma och blev medlem i en underbar familj. Jag är den jag är till stor del tack vare de värderingar som jag fick genom mina föräldrar och far- och morföräldrar: tron, öppenhet och en överflödande generositet. Jag är tacksam för att ha far- och morföräldrar som alltid är villiga att hjälpa mig och lyssna till mig. De hjälpte mig att upptäcka Gud och skönheten i världen. Både de och mina föräldrar visade mig genom sitt sätt att leva hur man ser med hjärtat, hur man är känslig för andra och betraktar dem med sympati.

Familjebanden har lärt mig att leva ett gemenskapsliv sedan min barndom. Det är i en gemenskap med andra som en människa blir sig själv helt och hållet. Dialog mellan olika generationer byggd på förståelse och öppenhet är en gåva som vi ger varandra ömsesidigt och leder till att vi ser den godhet som finns i var och en av oss.

Alphonse (Tanzania)

Jag arbetar på ett universitetssjukhus i Dar-es-Salaam. Där har jag lärt mig att ta hand om landsbygdsbefolkningens materiella behov. Tusentals patienter kommer till sjukhuset från många avlägsna byar. De flesta av dem är fattiga och stannar på sjukhuset i månader medan de väntar på att få vård. I somliga fall har deras familj övergett dem.

Det räcker alltså inte att ge dessa människor sjukvård i en vanlig läkare-patientrelation. Det är viktigt att möta dem också som vänner, som Guds barn. Vi är kallade att dela deras svårigheter och erbjuda dem vår sympati och på så vis ge dem en bättre behandling.

Michio (Japan)

Hjälpororganisationen Caritas har ett läger i Japan dit många ungdomar kommer för att hjälpa offer för jordbävningen och tsunamin år 2011. De deltar i många olika aktiviteter: att göra rent i staden, hjälpa dem som bedriver fiske och försöka bygga upp mänskliga relationer och gemenskap i detta tillfälliga bostadsområde. Efter avslutat arbete berättar vi för varandra vad vi har varit med om i vår verksamhet. När vi delar detta med varandra märker vi att det inte finns någon barriär mellan olika generationer.

Jag har ofta hört vuxna säga att de är förvånade att se så många ungdomar som inte tänker på att tjäna pengar utan bara vill hjälpa människor som förlorat sin familj eller sitt hem. Många japaner är oroliga inför framtiden på grund av riskerna med kärnkraftverk och den politiska situationen, men tack vare dessa upplevelser har vi gott hopp inför framtiden och känner tillförsikt.

Nicholas (USA)

Nyligen var jag med i en delegation från vårt universitet som besökte El Salvador. Nu 20 år efter inbördeskrigets slut finns det fortfarande många byar där livet är hårt. Invånarna kan inte glömma våldet de upplevt och tanken på allt de förlorat. Det fanns en sjuårig pojke vid namn Hector som tog någon av oss i handen och följde med oss. En dag såg jag honom gräva ett hål i den leriga jorden. "Vad gör du, Hector?" frågade jag honom. Han tittade på mig och sa leende: "Jag bygger ett hus åt myrorna!"

Jag blev djupt rörd av detta. Jag är nu 26 år och allteftersom jag blir äldre inser jag att man väntar sig att jag ska bli starkare, mer självständig... kanske t o m mer cynisk! Hector påminde mig om ett barns ömma omtanke, hur viktig den är, särskilt gentemot de minsta som är som myror här i världen. Barns oskuldsfulla idealism kan ibland vara så extrem att den ser löjlig ut. Men om vi är uppmärksamma inser vi kanske att en sådan inställning kan leda till radikal kärlek och fred.

Cathel (Frankrike)

För några år sen arbetade jag en tid som volontär i Mexico. År 2011 återvände jag dit för att öppna ett daghem för gamla som är mycket fattiga, kallat Casa de Dia "San Agustin". I Mexico är klyftan mellan rika och fattiga väldigt djup: de rikaste kör omkring i sina lyxbilar medan andra har svårt att få tag i vatten. Man behöver bara göra ett besök i en fattig stadsdel för att se hur eländigt livet är där.

Vårt centrum arbetar framför allt med gamla människor som har svårt att stå ut med kriminaliteten och som behöver mer än mat för att överleva. Det är den svåra uppgiften för en organisation som vår – att erbjuda en trivsamt miljö som uppmuntrar till delande och hjälper människor ut ur deras ensamhet. Världen kommer inte att förändras utan oss. Vi försöker inte förändra världen genom revolution, men vi kan sätta in all vår energi på att förbättra den.